

תת"ע 3123/11/16 - מדינת ישראל נגד יצחק רוני

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 3123-11-16 מדינת ישראל נ' רוני
לפני כבוד השופטת שרית קריספין-אברהם

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד נחום

המאשימה

נגד

יצחק רוני

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 7.2.16, הודעת תשלום קנס בגין שימוש בטלפון נייד, שלא באמצעות דיבורית המותקנת ברכב, בעת שהרכב בתנועה (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 28(ב) לתקנות התעבורה.

הנאשם כפר באישום המיוחס לו וביום 25.4.17, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה, העידו רס"ר רמי מזרחי, עורך הדו"ח, שסומן ת/1 ורס"ר יוסי מזרחי, מטעמו הוגש מזכר, שסומן ת/2.

מטעם ההגנה, העידו הנאשם ואשתו, שנסעה עמו ברכב.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 7.2.16, בסמוך לשעה 18:55, נהג הנאשם ברכב בנתיב השני מימין בכביש 20, מכיוון צפון לכיוון דרום ובהגיעו ל"ק"מ 19, נצפה על ידי עדי התביעה, שנסעו בניידת משטרה בנתיב הימני, מימין לרכב הנאשם, כאשר הוא אוחז טלפון נייד בידו הימנית, בצמוד לאוזן ימין ועת שהבחין בניידת המשטרה, הוריד הנאשם את הטלפון.

עד תביעה 2, הורה לנאשם לעצור את הרכב ורשם מפיו את הדברים הבאים: "אתה שקרן. שאני לא אגיע לאוטו אם נגעת בטלפון".

עד תביעה 1 ציין כי לאחר קבלת הדו"ח, ניגש הנאשם לניידת, פתח את הדלת, צעק וקילל ולאחר שהעד סגר את הדלת, זרק הנאשם את הדו"ח שקיבל, על הכביש ואשתו, ניסתה לחסום בגופה את הניידת, מלהתחיל בנסיעה, כך שהשוטר נאלץ לסטות שמאלה, על מנת שלא לפגוע בה.

על פי גרסת הנאשם, הוא נהג כאמור, אך הטלפון היה על תוכנת ניווט והוא לא אחז בו בידו. לטענתו, השוטר צעק עליו, זרק את הדו"ח לתוך רכבו והלך לניידת. עוד טען הנאשם, כי נסע כל העת, מנתניה, בנתיב הנסיעה הימני והניידת, נסעה מאחוריו.

הנאשם נחקר והשיב כי הבחין בניידת לראשונה, כאשר כרזו לו לעצור את הרכב וכי אולי הרים את ידו לגרד באוזנו או בראשו.

הנאשם הכחיש כי אמר לשוטר כי הוא שקרן, אך אישר את שאר הדברים שנרשמו מפיו.

אשתו של הנאשם, העידה כי השוטרים, שנסעו מאחוריהם, הורו לנאשם לעצור את הרכב וכי לא בעלה ולא היא נגעו בטלפון הנייד והשוטרים נהגו בהם בגסות. העדה טענה כי ייתכן ובעלה גירד באוזנו וכן, כי נשענה על הניידת כדי לדבר עם השוטרים והם החלו בנסיעה, תוך שהניידת כמעט ועולה על רגלה.

לשאלת בית המשפט, השיבה העדה כי הטלפון הנייד, היה מונח בין המושב שלה לזה של הנאשם.

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמים ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. עדי התביעה תיעדו באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות לאישום. העדים ציינו נתיב נסיעת הניידת, האופן בו הבחינו בעבירה ובטלפון הנייד האוחז בידו הימנית של הנאשם, בצמוד לאוזנו הימנית, אופן עצירת הרכב ותיעוד תגובת הנאשם.
2. עדותם של עדי התביעה הייתה עניינית, בהירה, עקבית ולא נסתרה בחקירה נגדית, שכן, אף שבית המשפט הסביר לנאשם שוב ושוב כיצד יש לחקור את העדים בחקירה נגדית, הסתפק הנאשם במספר מועט של שאלות, שלא היה בהן כדי לערער עדויות העדים.
3. גרסת הנאשם ואשתו, מאידך, לא עשתה עלי רושם אמין. הנאשם טען כי הטלפון היה על תוכנת ניווט, שכן לא הכיר את הדרך ליעד אליו נסעו, אך אשתו טענה כי הטלפון היה מונח בין המושב שלה לזה של הנאשם ולא ברור כיצד, ממיקום כזה, עשה הנאשם שימוש בתוכנת הניווט.
4. הנאשם חקר את העדים לגבי כך שהיו במרחק של 20 מטרים ממנו, בעוד שעל פי ראיות המאשימה, נסעו העדים במקביל לרכב הנאשם, עת הבחינו בביצוע העבירה.
5. הן הנאשם והן אשתו טענו כי ייתכן והנאשם הרים ידו כדי לגרד באוזנו ולטעמי, מדובר בטענה

שנטענה באופן מתואם בין השניים.

6. תימוכין לטענת עד תביעה 1, באשר לאופן התנהגותה של עדת ההגנה, ניתן למצוא גם בעדותה.

לאור כל האמור לעיל, הנני קובעת, כי הנאשם עבר עבירה כמיוחס לו בכתב האישום שבנדון.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ' סיוון תשע"ז, 14 יוני 2017, במעמד הצדדים